

BILL WYMAN
 MEMORIILE
 UNUI "STONE"
 ALL-BLACKS
 PANTEONUL
 NEGRU
 TOP30
 SERIAL
 BEATLES
 CRONICA
 DISCOTECILOR
 LIKE FAN CLUB
 FILATELIE
 SI SPORT

Rock 'n' Sport

POP

Supliment săptăminal al cotidianului
 CURIERUL NATIONAL
 VIDEO-FILM-TV-RADIO
 anul 1 nr 9 1991

WIXEN

ROCK-UL FEMININ REVINE

de toate

PRINCE I-A SCRIS UN CÎNTEC... Cindy Crawford este modelul cel mai bine plătit din lume pentru că este de o frumusețe excepțională. Ea a apărut pe coperta a peste 200 de reviste din diferite țări. „Vogue” în limba franceză o consideră lidera modelelor iar cei mai buni fotografi o numesc „divi-

na”. Prince i-a dedicat un cîntec, „Cindy C.”, pe discul „Black Album”. Dar Cindy Crawford nu este numai un model cu tipică imagine sculpturală, ci și o persoană foarte inteligentă. Profesia sa o va conduce probabil spre platourile de filmare. Hollywoodul deja a arătat interes pentru ea, dar Cindy a refuzat considerînd ofertele ca fiind orientate prea mult spre sex. Cindy Crawford știe ce vrea! (Manuela Spătaru).

PROGRAMUL DE TELEVIZIUNE BBC-2 a transmis de curînd un film documentar de treizeci de minute: Robert Redford, Sidney Pollack — oamenii și filmele lor. Documentarul a fost prezentat cu ocazia ultimei colaborări a celor doi la filmul „Havana”. Pentru a fi mai credibil în rolul unui bărbat de cincizeci de ani convins că e pierdut definitiv, Redford nu a ezitat în a-și accentua ridurile și-n a-și unge părul cu briantină. Cit privește colaborarea dintre cei doi, ea numără douăzeci și cinci de ani. (Luminița Comșa).

CU BARBĂ și părul tuns foarte scurt, Mel Gibson este greu de recunoscut în noul său rol (principal) din drama shakespeareană, „Hamlet”. Înainte de aceasta va fi însă un as al zborului în filmul de acțiune „Air America”.

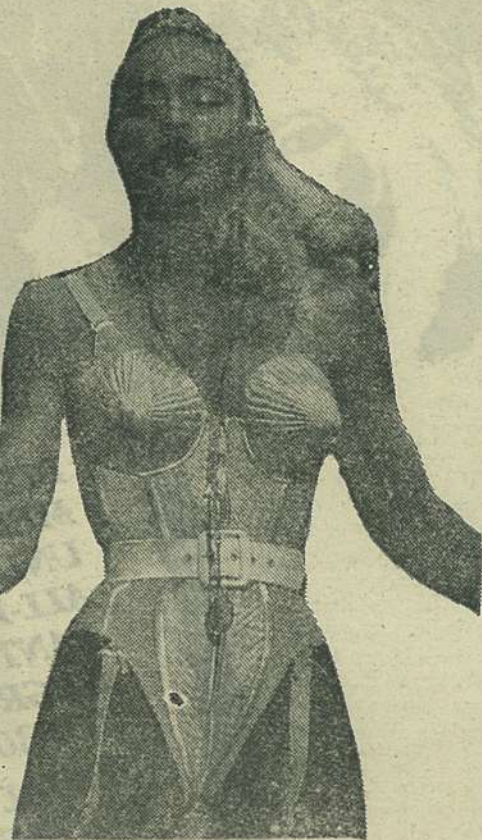
POP
Rock'n Sport
Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

MADONNA

LIKE A FAN CLUB

Primit de la Paris un material interesant pentru cititorii noștri. Este vorba de o organizație non-profit, născută în luna mai 1989, care editează și o revistă, „Jessie's Magazin”, în limba franceză inițial, iar recent și în engleză. Membrii asociației primesc revista, un catalog și invitații la diverse cluburi. Tot Asociația s-a ocupat de turneul „The Blond Ambition”, la Paris, Nice, Londra, Dortmund, Roma și Barcelona. La una dintre petrecerile date în cinstea Madonnei, Asociația a oferit un tort gigant de ziua ei, scenă filmată și introdusă în documentarul „Truth or Dare”. Aflăm de la președintele Clubului, domnul Olivier Vakili, că a primit o scrisoare de la Madonna, prin care anunță organizarea, pe 22 aprilie, a unei gale la Los Angeles (cu AIDS Project Los Angeles — APLA) intitulată „AIDS Dance A Thon”. Acum 2 ani a mai participat la un astfel de concert, care a adus 1 milion de dolari pentru APLA. Clubul va sprijini acțiunea vinzînd T-shirt-uri cu inscrip-

MADONNA

ția „AIDS IS NO PARTY”. Oricine poate contribui la această manifestare, menită să strîngă fonduri pentru a-i ajuta pe bolnavii de SIDA. Iată adresa la care se poate scrie pentru informații suplimentare: MADONNA — DANCE A THON, BP 218 75524 PARIS Cedex 11 FRANCE. Mai trist pentru noi este că ar trebui să expediem mini-

mum 250 franci francezi de persoană pentru a sprijini manifestarea. Poate are cineva o idee constructivă!? Am primit și o scrisoare semnată de Madonna, dar nu avem permisivul publicării. Avem de învățat despre rosturile unui Fan Club, precum și despre dăruirea unei artiste (află de birfite) pentru cauza sănătății semenilor ei. (a.p.).

CHAD MCQUEEN este unicul fiu al neuitatului Steve McQueen. A încercat să pășească pe urmele tatălui său dar tentativele cinematografice de pînă acum s-au soldat cu eșec. „Toți se gîndeau la tata cînd mă vedeau. Eu nu sint el...” din

păcate, știu foarte bine că nu îl voi egala niciodată”. În ultimul timp, Chad a reușit totuși să se afirme, prin rolul unui luptător de carate din Los Angeles, interpretat în filmul de acțiune „Martial Law”. Criticile au fost foarte favorabile.

FIUL LUI ALAIN DELON FACE „BOACĂNE”. Un bluzon negru. Bea mult, fumează, se culcă în zori, frecvențează persoane dubioase. Intr-o zi poliția a descoperit în mașina sa revolverul unui răufăcător. Asta însemna închisoare! Dacă nu a rămas mult timp este din cauză că tatăcu’ se numește Alain Delon și bineînțeles că l-a ajutat... Anthony Delon este sin-

ISABELLE HUPPERT — O REUȘITA CU SACRIFICII. La numai 35 de ani actrița franceză Isabelle Huppert are deja la activ roluri în peste 50 de filme. Cariera ei a început ca adolescentă și a evoluat constant ascendent spre roluri de un dramatism aparte. Extraordinarul ei talent a atras pe cel mai celebru regizori contemporani ce și-au adjudecat-o rînd pe rînd ca protagonistă: Godard (Passion), Wajda, sau Chabrol (Madame Bovary). Ei i-au sporit totodată astfel prestigiul prin asocierea cu numele lor consacrate. Munca și dăruirea ei fără rezerve, consumul afectiv al fiecărui rol în parte, au avut însă și urmări nefaste, sănătatea ei fiind zguduită în câteva ocazii de depresii psihice serioase, pe care a știut să le depășească cu ajutorul unor medici devotați și al unei răbdări autoimpuse. Ultimul său film, Malina, apărut deja pe ecrane în mai multe țări europene, se bucură, ca și precedentele, de mare audiență la public. În rest, surprinzător pentru o vedetă de talia ei, ea reușește să fie, printre picături, o mamă devotată celor doi copii ai săi, Lolita, 7 ani și Lorenzo, 2 ani.

BRIAN BOSWORTH era unul dintre cei mai bine plătiți fotbaliști (jucător al echipei „Seahawks” din Seattle), cînd un accident grav l-a obligat să se retragă din sport. De curînd Michael Douglas i-a incredințat rolul principal în filmul de acțiune „The Brotherhood”, în

care interpretează un polițist care urmărește o bandă de motocicliști, răufăcători. Brian declară: „Am luat lecții de actorie timp de un an și mă simt într-o formă excelentă pentru acest rol”.

MOBY DICK '92. Vittorio Gassman a început să lucreze la o nouă versiune a lui Moby Dick (bazată pe romanul lui Herman Melville), a cărei premieră va avea loc în vara '92 la Genova, apoi va pleca la Sevilla și, probabil la Toronto, pentru a celebra faptele memorabile ale lui Cristofor Columb. Moby Dick a lui Gassman va fi o mare producție de teatru și balet, care se va bucura de participarea coregrafei americane Caroline Carlsson. În 1956, John Huston a realizat în Anglia una din operele cele mai discutate și mai apreciate în același timp, adaptarea cinematografică a lui Moby Dick. În versiunea aceasta, Gregory Peck a interpretat cu brio rolul căpitanului Achab, obsedat de balena albă și Orson Welles rolul lui Ismail. Prima versiune cinematografică însă a fost realizată în 1930 de Lloyd Bacon și interpretată de John Barrymore. Cineastul italian nu a dat încă relații mai precise despre opera sa. (Manuela Spătaru)

ÎN NOUL ei film „Twenty One”, Patsy Kensit trebuie să se descurce cu trei bărbați: un soț, un jamaican și un vecin (care este de fapt alesul ei — în film). Patsy afirmă cu malițiozitate: „Filmul are multe similitudini cu viața mea particulară”. (M. G.).

ANTHONY QUINN — UN TATA TRIST, UN VIITOR PICTOR CELEBRU. A fost, pe rînd, Zorba, Cocoșatul din Notre Dame sau banditul Zapata. A fost un mit, o legendă, un star. Acum este un bătrîn de 75 de ani care-și petrece timpul mai mult în singurătate, pictînd ca să-și omoare plictiseala. Deși are 6 copii, trei băieți și trei fete, aceștia nu-l prea răsfăță cu căldura prezenței lor. La ultima sa aniversare spre exemplu, toate cele trei fiice au refuzat să participe, sub pretextul că nu-l pot lerta pe tatăl lor de a fi divorțat, de a-și fi părăsit, toamă acum în pragul bătrîneții, soția.

Singurătatea, cu atât mai apăsătoare la vremea senectuții, poate fi un blestem chiar și pentru o celebritate. Anthony o recunoaște deschis declarînd ziaristilor că nădăjduiește din tot sufletul ca la eea de-a 76 aniversare să-i poată avea alături pe toți copiii săi. Exemplul celebrului actor însingurat dovedește o dată în plus dacă mai era nevoie, că viața personală a artistului poate fi cu mult mai dramatică decît orice rol pe scenă sau pe ecrane.

MATHYLD MAY (ultimul rol a fost în filmul de scandal „Nackter Tango” — Tango nud) va juca în „Colette” destinul unei femei. Sidnie Gabrielle Colette (1873—1954) a fost un personaj excentric al istoriei franceze moderne — dansatoare de tingel-tangel, actriță

și autoare a peste 50 romane. Soțul Colettei va fi interpretat de austriacul Klaus Maria Brandauer. Și pe această peliculă Mathyld May va fi foarte sumar îmbrăcată.

- LA MULȚI ANI, VEDETE:**
- 22 MARTIE: 1936 — Glen Campbell; 1943 — Keith Relf (Yardbirds) / Renaissance / Armageddon, vocals and harmonica; 1944 — Jeremy Clyde (Chad & Jeremy).
 - 24 MARTIE: 1946 — Lee Oskar (War, harmonica); 1947 — Mike Kellie (Spooky Tooth, drummer).
 - 25 MARTIE: 1934 — Johnny Burnette; 1938 — Hoyt Axton; 1943 — Aretha Franklin; 1947 — Elton John.
 - 26 MARTIE: 1917 — Rufus Thomas; 1936 — Fred Parriss (Five Satins, lead); 1944 — Diana Ross; 1948 — Richard Tandy (Electric Light Orchestra, guitar and keyboards); 1948 — Steven Tyler (Aerosmith, lead vocals); 1949 — Fran Sheehan (Boston, bass guitar).
 - 27 MARTIE: 1905 — Leroy Carr; 1954 — Wally Stoeker (Babys, lead guitar).
 - 28 MARTIE: 1948 — John Evans (Jethro Tull, keyboard); 1945 — Charles Portz (Turtles, bass).

SILA VADUVA

de toate

In aceste episoade despre evoluția artistică și comercială a formației care i-a isteriat pe „Stones” în turneele prin întreaga lume.

În 1962, când s-a alăturat unui grup necunoscut de blues pe nume Rolling Stones, basistul Bill Wyman a început să fiină un jurnal pe care dorea să-l dea eventual fiului său Stephen, când va crește mare. De atunci, el a adunat mii de pagini despre viața de zi cu zi a formației, pe care le-a folosit la volumul său de memorii mult așteptat, „Stone Alone”. În acest fragment, care se referă la anii '65 și '66, Wyman povestește despre evoluția artistică și comercială a formației, despre isteria care i-a înconjurat pe Stones în turneele lor prin întreaga lume, despre relațiile lui cu managerii și conflictele dintre echipa de compozitori formată din Mick Jagger și Keith Richards și chitaristul formației, Brian Jones.

O reclamă luminioasă înaltă de treizeci de metri domina Times Square la sosirea noastră în New York în octombrie 1965. Când începeam al patrulea turneu în America, al cincilea album american al nostru, „December's Children” (and Everybody's) apărea pe firmamentele din Manhattan printr-o imensă fotografie.

Ne-au trebuit vreo 15 minute să răzbatem printre fani și să pătrundem în City Squire Hotel. (Warwick Hotel ne refuzase pe motiv că „tocmai și-au redecorat apartamentele!”). Fotografii Gered Mankowitz își aminteste bine scena: „Când am ieșit afară s-a dezlănțuit iadul — o gloată enormă de fete bloca drumul. Poliștii încercau să le împingă înapoi, dar le era frică să nu le rănească iar ele loveau în mașină și se suiau pe capotă. N-am văzut niciodată așa ceva! Cred că șoferul era înnebunit de frică și nu făcând un accident. Membrii formației au reacționat flegmatic. Chiar când greutatea fetelor care s-au cățarat pe mașină a făcut ca acoperișul acesteia să se curbeze, încit Mick, Keith și cu mine ajunsesem să ținem

de-a dreptul acoperișul cu mîinile proptite în el, Bill tot mai încerca să vrăjească cele mai dragute fete care-i apăreau în dreptul geamului”.

Două concerte în două orașe diferite în aceeași zi erau un caz destul de frecvent în turneele noastre americane. De exemplu, la 6 noiembrie, după un matineu la New York Academy of Music, am dat o fugă la Philadelphia pentru un alt concert, apoi ne-am întors în Manhattan și mai târziu ne-am întilnit cu Bob Dylan la un club de noapte.

Pe 9 noiembrie eram în camera mea cu Barbara și cîțiva prieteni, stînd la taclale, când pe la ora 5 după amiaza s-a intrerupt curentul electric, și a rămas așa timp de 12 ore. Hotelul ne-a oferit luminări. Era pe acolo și o petrecere, desigur cu fete, băuturi și droguri din abundență și pe la ora unu dimineața eram total amețiți trecînd dintr-o cameră în alta la lumina luminărilor. Prietenul nostru Scott Ross, un disc jockey din New York, își aminteste bine de acea noapte: „Prima oară cînd am luat droguri a fost cu Brian. Cred că imi dădeam seama încă de pe atunci că într-o bună zi are să moară din cauza unei supradoze. Făcea treaba asta nebunește, amestecînd totul, pilule galbene, pilule roșii, pilule cu dungulițe. „Ar trebui să le încerci pe astea” mi-a spus Brian, întinzîndu-mi un pumn de capsule multicolore. Cred că nici el nu știa ce sint. Cineva i le dăduse iar Brian era genul care încerca orice. Asta se întimpla la o petrecere care ținea de patru zile. Brian și-a aruncat patru tablete în gură și a exclamat: „Sînt grozave!” Am luat și eu două, și erau grozave, într-adevăr! Cînd am revenit la petrecere un pic mai târziu, simțeam că sint cel mai înalt om din cameră. „Hai să mergem la hotelul meu, am acolo niște marfă bună, direct din Mexico” mi-a spus Brian. Nu fumam niciodată marijuana,

dar în starea în care eram, orice propunere părea bună. În timp ce Cadillac-ul condus de șofer își făcea drum prin oraș, am început să văd toate luminile scăzînd. Am crezut că e din cauza pastilelor, dar apoi toate s-au stins. Era beznă și se auzeau țipete. „Poate a venit sfîrșitul lumii”, a zis Brian. Cînd am ajuns la hotel, nu mi-am crezut ochilor: în ciuda orașului intrat în întuneric și panică, la intrare era un grup de vinători de autografe care aștepta întoarcerea lui Brian. „Uite-l”, au răcnit ei și s-au repezit spre noi. „Repede!”, mi-a strigat Brian și m-a împins prin ușa de serviciu, făcîndu-i semn omului de gardă. Desigur, acesta mai trecuse prin așa ceva pentru că a reușit să incuie ușa aproape înainte de a fi trecut noi prin ea! Ne-a întins apoi o luminare și am urcat o grămadă de scări pînă la apartamentul lui Brian. Tocmai ne scoteam hainele cînd Bob Dylan, însoțit de un grup de oameni, a bătut la ușă. „Hai s-o facem lată, că doar e momentul ideal pentru asta, nu vedeți că au aterizat o-muleții verzi de pe Marte?” a zis Bob. Brian mi-a dat prima mea țigară cu marijuana. La radio anunțau că nu s-a întimplat decit o pană mai mare de curent, dar noi știam mai bine, era sfîrșitul lumii iar noi ne înălțam spre al nouălea cer”.

În cursul turneului am împărțit tot timpul camera cu Brian, pentru că ne era tot timpul gîndul la fete, mai mult decit celorlalți. Eram la vinătoare toată ziua și în fiecare noapte, vrăjind fetele la magazine, în culise, peste tot. În 1965 am stat într-o seară și am calculat că, din moment ce formația a apărut cu doi ani înainte, eu trebuie să fi avut 278 de fete, Brian 130, Mick în jur de 30, Keith 6 și Charlie nici una. Oamenii au crezut întotdeauna că Mick este foarte activ din punct de vedere sexual, dar în anii '60 nu era așa. Mick și Keith stăteau de obicei în camera lor și scriau cîntece, iar la Londra aveau prietene constante cărora le erau oarecum credincioși, iar Charlie era total devotat lui Shirley. Brian și cu mine nu eram credincioși în nici un fel.

Din Memphis am zburat la Miami pentru o zi liberă. Prietena lui Brian, Anita Pallenberg, a venit de la Paris pentru a fi alături de Brian pentru o săptămînă și circula zvonuri prin Europa că cei doi s-ar căsători în curînd. Brian și Anita și-au petrecut majoritatea timpului în cameră, dar cînd au ieșit primul lucru pe care l-a vrut el a fost să conducă o barcă cu motor. S-a suit în ea și a tot mers pînă a dispărut din vedere și i s-a terminat benzina. Tipul care îi închiriasse barca a considerat însă pătania foarte amuzantă.

La sfîrșitul turneului am a-

flat că fiecare Stone a cîștigat, după ce s-au scăzut cheltuielile, cam 50 000 de dolari, din care s-au scăzut apoi, desigur, banii luați de noi în avans.

Chiar la a patra ședere în Statele Unite, eram încă mirați de unele aspecte ale stilului de viață american. După show-ul de la Los Angeles, ultimul din turneu, o parte din grup împreună cu fostul nostru coleg de la clape și aranjament muzical, Jack Nitzsche, ne-am dus într-o vizită la barteristul Hal Blaine. Mai târziu, acesta povestește: „Am urcat dealul spre casa mea și cînd mă apropiam de garaj, am apăsat pe butonul de pe bordul mașinii. Poarta s-a deschis, apoi am apăsat din nou și s-a închis în urma noastră. Nu puteam să înțeleagă. Charlie a fost atît de încîntat de buton încit a stat mult timp să se joace cu el”. Tot în acea noapte, Keith și Brian au fost inițiați în LSD la o petrecere oferită de scriitorul Ken Kesey și amicii lui.

Mai târziu, Gered Mankowitz își amintea despre singurul turneu al său împreună cu Rolling Stones: „În multe cazuri formația era tratată ca ultimul căcat, așa încit ei au făcut totul ca să-și verse focul. Se pișau în vase și așa mai departe. Un val nesfîrșit de bilețele era aruncat pe scenă, deseori prinse de sutiene sau chiloți, cu numere de telefon, poezii de dragoste foarte explicite și oferte directe de relații sexuale. Hotelurile erau deseori schimbate în ultima clipă și cineva trebuia să caute în fiecare cameră și să dea afară fanii. Nu era un lucru rar să dai la o parte perdeaua de la duș și să te găsești în fața a două puse-tance de 14 ani care se hlizesc la tine”.

Înainte de a pleca de la Los Angeles, am aranjat trei nopți de înregistrare la studiourile RCA. Ne plăcea acest studio pentru că era comod: neavînd ferestre nu știam și nu ne păsa dacă e noapte sau zi și n-aveam altă treabă decit să cîntăm. Cînd am sosit, două fete pe care le cunoscusem la Phoenix dădeau tircoale pe-afară. Le-am introdus încetîșor în studio și le-am spus să se dezbrace și să intre la băieți ca să-i șocheze, ceea ce au și făcut. Andrew a tras-o pe una în camera de control pentru o „acțiune” de față cu toată lumea. În timpul acestor trei sesiuni am înregistrat zece melodii, între care și „Mother's Little Helper”, „Sittin' on a Fence” și „Goin' Home”.

Pe 18 decembrie a fost lansat în America al nouălea single al nostru „As Tears Go By”, și a ajuns pe locul șase. Anul s-a încheiat cu opt discuri de aur pentru Beatles și șase pentru Stones — „Satisfaction”, „The Last Time”, „Get Off of My Cloud” și „As Tears Go By” și albumurile „Out of Our Heads” și „December's Children”.

În 1966 părerea publicului cum că eram niște monștri ar fi putut fi deteriorată dacă oamenii ar fi știut că putem să ne purtăm și normal, mai ales în relațiile cu fanii. Le-am răspuns la scrisori și eu am fost reprezentantul formației pentru o vizititoare americană, Amy Goodman. Mai târziu, aceasta scria în revista „Fabulous”: „Bill Wyman ne-a invitat la el acasă, pentru a ne petrece ziua cu el cu Diane și Stephen. Cînd am sosit, Bill ne-a întîmpinat la ușă cu brațele pline de jucării și m-a rugat să-i duc înăuntru sticlele de lapte care așteptau în fața ușii. Am bătut un ceai cu el iar Bill ne-a arătat caietele de noapțe pe care le ținea și ne-a pus cîteva discuri care nu ajunseseră și în Statele Unite. Apoi ne-a invitat la cină și să vizionăm la televizor concertul lor, înregistrat în seara precedentă. În timp ce ne uitam, Stephen a alergat la ecran cu degetul întins și strigînd: „Uite-l pe unchiu' Mick!”

Odată cu lansarea celui de-al nouălea single britanic, „19th Nervous Breakdown”, pe patru februarie, Mick și Keith au fost considerați o alternativă la mișcarea hippie. Fața B, pe care Mick cînta solo o melodie a lui Marianne Faithfull, „As Tears Go By”, a fost etichetată drept „pretențioasă”, sau „Mick imitîndu-l pe McCartney cu viori-in-stilul-muzicii-de-cameră”. Discul a ajuns în virful clasamentelor și a rămas acolo timp de trei săptămîni. În acest moment, în timp ce Mick și Keith se împuneau cu adevărat ca autori de melodii, Brian a spus: „mi-ar place să scriu, dar imi lipsește încrederea în mine și am nevoie de încurajare”. Viața noastră era atît de agitată în acea epocă și eram cu toții atît de preocupați de succes și de noi înșine, încit nu am băgat de seamă căutările sufletești ale lui Brian.

NIC. TRUȚĂ
Traducere și adaptare după „Rolling Stone”

(va urma)

memoriile
unui
„STONES”

BILL
WYMAN

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

Autorii revistelor australiene „HOT METAL“ (J. J. Adams și Ian McFarlane în special) s-au decis să alcătuiască un mic dicționar al trupelor heavy, thrash, hard rock, fără a pretinde că au reușit o lucrare exhaustivă. Este „o cârtică a începătorului“ iar noi promitem, pe măsură ce subiectele vă vor capta să extindem portretele mai importante. Esențial este ca toți cititorii să capete gustul ascultării muzicii pe care o promovează aceste grupuri. Normal, vor lipsi date și nume dar deocamdată facem împreună primii pași!

A. AEROSMITH. Un grup american clasic format în 1970 și considerat de membrii formațiilor Skid Row, L. A. Guns, Guns N Roses și multe altele drept model al tinereții lor. Primele 2 albume s-au vândut în milioane de exemplare. În 1973 „Acrosmith“ și „Get Your

Wings“ în 1974. „Toys In The Attic“ (1975) a staționat aproape 2 ani în topul american iar „Rocks“ din 1976 este considerat și azi drept una dintre marile reușite discografice. În 1977 „Draw The Line“ a avut o primire foarte slabă. „Live Bootleg“ (1979) părea o formulă de adio fiind urmat de „Greatest Hits“ cu piese vechi. Confruntat cu problema drogurilor, vânzări slabe și datorii, grupul părea o fantomă a trecutului la mijlocul anilor '80, dar în 1987 trupa rap Run DMC a resuscitat hit-ul de 12 ani „Walk This Way“ invitându-i pe Steven Tyler și Joe Perry la realizarea video-clip-ului. De atunci revenirea s-a produs spectaculos. Alături de cei doi, Brad Whitford, chitară, basistul Tom Hamilton și bateristul Joey Kramer au înregistrat „Permanent Vacation“ (1987) și „Pump“ (1989) demonstrând că băieții

sînt gata de răzbunare, pentru un nou deceniu.

AC/DC. Format la Sydney într-o școală de către chitaristul Malcolm Young și frățiorul său Angus (avea 16 ani) la chitară solo, AC/DC a suferit numeroase schimbări de componență dar frații Young au rămas pe loc. În 1973 s-au mutat la Melbourne unde l-au înlocuit pe bateristul Phil Rudd, basistul Mark Evans și pe Bon Scott (fost vocalist la Valentines și Fraternity). După o disperată goană după bani și spectacole, au înregistrat în 1975 albumul „High Voltage“ urmat cu succes de „TNT“. Un an mai târziu au semnat un contract în S.U.A. iar turneul mondial a fost fulminant. A urmat L.P.-ul „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ iar la revenirea în Australia discul, devenit clasic, „Let There Be Rock“ (1977). Iar turnee, „Powerage“ (1978) și „Highway To Hell“ care a obținut discul de platină. Anul 1980 a adus cu sine triumful și tragedia. La 21 februarie a murit Bon Scott (din cauza băuturii excesive). În aprilie a fost adus Brian Johnson și s-a încheiat albumul „Back In Black“. Anul a însemnat 27 de discuri de aur și platină în 8 țări. „For Those About To Rock (We Salute You)“ a ajuns pe primul loc în S.U.A. iar 2 ani mai târziu a apărut cel mai puțin reușit produs AC/DC, „Flick Of The Switch“. De atunci, până în prezent, discurile de top s-au succedat cu regularitate: „Fly On The Wall“ — 1985, „Who Made Who“ — 1986, „Blow Up Your Video“ — 1988, „The Razor's Edge“ — 1990.

ANTHRAX. Una dintre cele patru trupe numite „big thrash bands“ alături de Metallica, Megadeth și Slayer. Grupul new-yorkez s-a format în 1981. Albumul de debut, „Fistful Of Metal“ a apărut în 1983 iar turneul de promovare i-a găsit, fără basistul original. Acum Ian Scott (chitară), Charlie Benante (baterie), Dan Spitz (chitară), Joey Belladonna (solist) și Frank Bello (bas) sînt cunoscuți ca o entitate și în Australia. „Armed And Dangerous“, „Spreading The Disease“, „Among The Living“ au demonstrat că grupul este capabil să abordeze stiluri diverse. „State Of Euphoria“ și

albumul „Persistence Of Time“ ne-au prezentat mobilitatea celor de la Anthrax, mergînd pînă la preluarea piesei „Got The Time“ din repertoriul lui Joe Jackson. N-au ținut cont, în alegerea traseelor muzicale de ce ar putea gândi fanii, cochetînd chiar cu rap-ul în „I'm The Man“ și în proiectul colateral numit S.O.D.

ANGEL. Grup „glam“ american descoperit de Gene Simmons de la Kiss. Au semnat contractul cu Casablanca în 1975. După 5 ani s-au despărțit dar apar în filmul „Foxes“ în care rolul principal este deținut de Cherie Currie de la Runaway. Merită ascultate albumele „Angel“ și „Helluva

Band“.

ACID REIGN. Grup thrash britanic care a atras atenția asupra sa în 1987 cu mini-L.P.-ul intitulat extrem de inspirat „Moshkinstein“ urmat de albumul „The Fear“ în 1988 după care s-au produs o serie de schimbări în componență. Ultimul disc este „Obnoxious“.

PRECIZARE. Respectăm întru totul datele furnizate de autori chiar dacă deținem elemente suplimentare. Conform promisiunii vom reveni la cei care vă interesează mai mult. În numărul viitor: Annihilator, Allman Brothers, Accept și litera B. Nu uitați, este practic un succint îndrumar!

ANDREI EUGEN

JANIS JOPLIN o viata fericita

(Urmare din numărul trecut)

În aprilie 1970 a luat ființă cel de-al treilea grup. Janis declara incântată că în sfîrșit a găsit combinația potrivită, că se simte ca într-o familie. Pentru a sărbători această stare de spirit, grupul a fost numit Full-Tilt Boogie. Buna colaborare în noua formulă se datoră în mare parte renunțării la stupefiante. Drogul ei favorit rămăsese alcoolul. În timpul concertelor reușea să rămână trează și stilul ei interpretativ s-a îmbunătățit — vocea a devenit mai plină, mai bogată. Era mîndră că reușise să scape de heroină, părea fericită și încrezătoare în puterile ei.

În acea ultimă vară a început să cultive o nouă imagine despre ea însăși, și-a luat un nou nume: Pearl (Perla). Un nume

fantezist, care se potrivea, după părerea ei, personalității sale bizare. Era, într-adevăr, o apariție: în lame-uri sau satinuri, cu părul împodobit cu pene extravagante roz, purpuriu, cu brățările sunînd la fiecare mișcare, cu un limbaj viu colorat, uimea, șoca, atrăgea, deconcerta.

În zilele acelea, situația generală în lumea rockului se înrăutățise. Concertele manunt deveniseră decorații violente, al folosirii stupefiantelor de orice fel. Cariera lui Janis părea a fi în impas. Deja avea greutăți în obținerea unor aranjamente pentru toamnă. Nu muzica era de vină, ci comportamentul ei nestăpînit în timpul spectacolelor. Organizatorii erau speriați de incitarea publicului la acțiune. Janis trebuia să înfrunte perspectiva unor show-uri reci,

fără participarea fierbinte a publicului. Iată două versuri din „Hall Moon“ (1970), relevante pentru atmosfera unui concert Joplin: „Cutremură-mă ca muniții / umple-mă ca o mare“. Nici un bărbat, spunea ea, nu i-ar putea da vreodată satisfacția care îi inunda sufletul pe scenă: zecile de mîini întinzîndu-se să o atingă, țipetele, goana emoțiilor, suvoitul de dragoste care o face să uite restul. Această isterie trebuia să înceteze și Janis se simțea amenințată. De asemenea, alcoolul era o amenințare, cariera — prețul acesteia, de fapt. În relațiile cu mass-media Janis se agăța de o frază, o împodobește puțin, apoi o arunca în conversație (nu era într-atît de spontană pe cit părea). Celebritatea, atenția cu care era primit fiecare cuvînt al ei au accentuat interesul față de propria-i persoană. Izolarea emoțională și nefericirea o chinau. Întrebată „ești fericită în ceea ce faci?“, a răspuns: „Îe ăred, eu am scris solul“.

O singură privire aruncată masei de spectatori care au umplut stadionul Harvard în seara de 12 august ar fi fost de ajuns ca să risipească orice îngrijorare privind cariera sa. Într-o formă magnifică, Janis a cântat în fața a 40 000 de oameni, din

care jumătate escaladaseră zidurile pentru a asista la spectacol. A fost ultimul ei concert.

În septembrie a plecat la Los Angeles pentru înregistrări. Împreună cu producătorul Paul Rothchild, ore în șir asculta benzi, selecta cîntece. Avînd la îndemînă un material bogat și de calitate, Janis era preocupată de găsirea unei formule optime pentru disc.

Nu avea nici un motiv să se apuce din nou de heroină, totuși a trecut peste promisiunile făcute și deznodămîntul a sosit atît de repede... Pe 13 septembrie, primind vestea morții lui Jimi Hendrix, reacția ei a fost: „măntreb ce vor spune despre mine cînd voi muri“. Cine ar putea preciza rolul jucat de acest eveniment în destinul lui Janis? Probabil că gîndul de a atrage prin moarte atenția tuturor, i s-a părut la un moment dat irezistibil. Pe la mijlocul verii contribuise financiar la ridicarea unui monument funerar pentru Bessie Smith. Această cîntăreață a fost una din influențele majore în devenirea artistică a lui Janis. Încă din adolescență tindea să se identifice cu o imagine Bessie Smith: o mare băutoare, o mare nefericită, ghinionistă cu bărba-

ții și victimă a unei morți timpurii.

Cu două zile înainte de a muri, Janis și-a semnat testamentul. Coincidență? Alocase suma de 2 500 de dolari pentru o petrecere ce avea să aibă loc după moartea ei. Cu o zi înainte de a muri, a discutat cu Selh Morgan, prietenul ei, despre căsătoria lor. Odată, într-o discuție avută cu Kris Kristofferson despre droguri, el a întrebat-o: „omule, toate îți reușesc, ai un bărbat pe care îl iubești, ai un producător bun. De ce să-ți bați joc de toate astea?“. Răspunsul ei a fost: „Au vreo valoare toate astea?“.

Într-o duminică (la 4 octombrie 1970), conform anunțului oficial, Janis Joplin a decedat din cauza unei doze exagerate (accidentale?) de heroină.

Ea a aparținut aceluși grup select al figurilor pop, care conțau atît pentru sine, cît și pentru muzica lor, printre interpreții americani, ea l-a succedat pe Bob Dylan ca importanță în calitatea de creator-interpret al istoriei și metodologiei generației lor.

Traducere și adaptare de CRISTINA GHEORGHE după volumul „Buried Alive“ de Nyra Friedman

Franța și-a găsit „vocea“

PATRICIA KAAS

Din cind in cind, Franța — atît de singulară în lumea muzicii pop, rock etc. — își caută o „voce“. Un glas puternic, amplu și dramatic, capabil să ducă mai departe ștafeta unui gen de muzică aparte, nesupus model. Privind în urmă, vedem că pe lângă marile „voci“ ale Franței ritmurile vin și trec, stilurile en vogue se perimează, iar „vociile“ străbat triumfătoare anii, rămîn pentru totdeauna în fondul de aur al fonotecilor lumii.

Ultima „voce“, declarată ca atare în 1990, este Patricia Kaas, celebră deja (și la noi) „made-moiselle chante blues“.

Firavă, scundă și slabă, insufletită însă de o voință de fier, Patricia amintește prin debutul său, de începuturile celor două mari înaintașe ale sale, Edith Piaf și Mireille Mathieu. Comparația cu Piaf îi face plăcere, dar, modestă, recunoaște că este deocamdată prea mult: „Eu spun mereu că Piaf e Piaf și că nu se poate compara personalitatea, caracterul său cu al unei cîntărețe care de-abia se lansează. La fel nu înțeleg cînd mă compară cu Marlene (Dietrich — n.n.), poate numai originea germană comună...“. Cu Mireille Mathieu refuză să fie asemănată pentru că o enervează comportamentul acesteia: „Oamenii prețioși îmi fac rău. Te privesc de sus în jos. Cei mai simpli sînt și cei mai mari — Montand, Aznavour. Dar mai sînt și cei ca Mireille Mathieu care fac pe sticle. Eu o apărăm întotdeauna la școală cînd colegile își bătneau joc de ea, dar cînd am întîlnit-o m-a decepționat. Nu pot să respect oamenii care țin nasul pe sus. Asta le vine probabil de la cînd din anturaj care le spun cît e ziua de lungă că sînt cei mai buni. Ca să evit asta, mi-am luat manageri necunoscuți care încă nu sînt alterați de meserie“.

Lăsînd la o parte, preferințele, Patricia a apărut în muzica franceză dintr-un mediu foarte îndepărtat de strălucirile rampei, dar foarte apropiat de cel din care provine Mireille Mathieu. Ca și vedeta care nu-i place, Patricia s-a născut într-o familie muncitorească a cărei singură avere este numărul mare de copii. La Stiring-Wendel, unde tatăl său muncea din greu ca miner, iar mama creștea cu sacrificii șapte copii, Patricia a început să cînte de la opt ani. „Dorința de a cînta a venit singură, nimeni nu m-a forțat“. Nu era prea plăcută atmosfera în care cînta fetița — „serbările berei“ la care oamenii mari veneau să bea și să pâlăvrăgească și nu ca să asculte muzică. O singură consolă: „Asta mi-a întărit corzile vocale“.

Pe vremuri, Edith Piaf, cîntînd la colț de stradă, a fost descoperită de un patron de

bar. În timpuri mai moderne, vocea Patriciei atrage atenția unui arhitect care face tot ce-i stă în putință pentru a o duce la Paris, a-i găsi un compozitor și o casă de discuri dispusă să riște pentru o necunoscută. Primul ei single (1983) îl impresionează numai pe Gerard Depardieu, dar lucrul se dovedește fără importanță și discul este considerat o „cădere“. Intră în scenă celebra voință care le-a propulsat în virful piramidei muzicii și pe Piaf și pe Mathieu: Patricia este decisă să învingă. În martie 1987 „Made-moiselle chante blues“ înseamnă succesul. Un succes clădit pe o mare forță vocală, dar și pe una morală. Patricia Kaas nu știe altceva în viață decît munca. Spre disperarea ei, vocea i s-a „spart“ de două ori (cum i se întîmpla și lui Piaf) și tînăra de 25 de ani nu vrea să știe de fumat, băutură, de drog — nici atît! A cîștigat, firește, bani din care și-a cumpărat un automobil Honda și un mic apar-

tament la etajul cinci (fără lift!) dar își petrece viața retrasă și în tăcere, pentru a se regăsi, pentru a se gândi la ce cîntă, la cuvintele pe care visează să le scrie pentru cîntecele viitoare.

Cînd dă interviuri, Patricia Kaas se dezvăluie preocupată încă de enormele greutăți prin care a trecut: „A fost intimidant să debare la Paris. Sînt timidă în general și apoi aveam și o cultură germană. Nu prea vorbeam mult franțuzește, la noi în casă și cu prietenii vorbeam nemțește... Cînd m-am trezit în plin Paris, a fost dur...“ O rană mereu deschisă este pierderea mamei: „Ea a mai avut timp să vadă succesul venînd spre mine, dar nu m-a văzut niciodată pe scenă cu propriile mele cîntece. Cînd am început să am succes, ea a căzut la pat. Cîtea în ziare despre mine, știu că asta a mai ajutat-o, dar momentul cel mai cumpîit pentru mine a fost moartea ei. I-am dedicat primul spectacol la Olympia“.

Deși încă aproape de debut, Patricia s-a obișnuit să decidă singură în privința carierei sale: „Întîi a trebuit să învăț. De doi ani hotărâsc eu totul. Cînd am considerat că nu mai merge, am schimbat casa de discuri. A fost o decizie riscantă, dar necesară“. Acum Patricia are propria sa casă de imprimări — „Notes de blues“ unde și-a produs singură cel de-al doilea album. „Lucrul cel mai important într-un contract este libertatea și asta nu se plătește. Căsele de discuri gîndesc mereu „comercial“ și nu în perspectiva unei cariere. Iar eu am nevoie ca lucrul pe care îl fac să dureze“. Noua mare „voce“ a Franței, prin cîntecele sale încărcate de dramatism, prin motto-urile de pian care trimit la perena șansonetă dovedește că știe bine ce vrea!

MONICA ZVIRJINSCHI

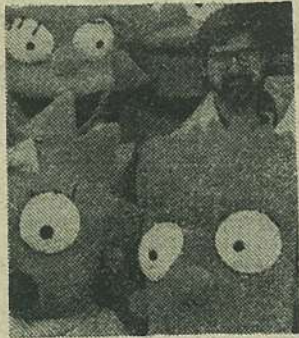

Umorul negru al Simpsonilor

„Simpsons e o familie de cretini cum există mii în Statele Unite și în multe alte țări. Homer, tatăl lucrează într-o uzină nucleară. Marge, soția sa își petrece timpul urlînd și îngrijind copiii pînă la delir. Copiii, Lisa și Bart, tiranizează părinții și prietenii. Aceste personaje reprezintă celula familiei de yankei și sînt foarte naturale. Ei sînt galbeni, au patru degete și ochii globulari și sînt animați de Matt Groening, desenator devenit miliardar după ce schitele sale au fost animate.“

Simpsonii trec acum într-o nouă etapă: înregistrează un disc (Geffen/WEA) intitulat „The Simpsons Sing The Blues“, în care oribiul Bart este vedetă de rap preadolescentin.

Traducere de MANUELA SPATARU

Adresa: București, str. Ministerului 2-4, sector 1

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

Din revista germană „BRAVO“, topul valabil în perioada 14.03-20.03. Discotheken — Hits. 1. No Coke — Dr. Alban, 2. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory, 3. Just Another Dream — Cathy Dennis, 4. Hello Afrika — Dr. Alban, 5. Forget Me Nots — Toungue N'Cheek, 6. G.L.A.D. — Kim Appleby, 7. Muscles — H. Faltermeyer Feat. Moses P., 8. Don't Worry — Kim Appleby, 9. What's Happened — Yankees, 10. Play That Funky Music — Vanilla Ice.

Amerika Singles (publicat în aceeași revistă). 1. Someday — Mariah Carey, 2. One More Try — Timmy T., 3. All The Man That I Need — Whitney Houston, 4. Where Does My Heart... — Celine Dion, 5. Show Me The Way — Styx, 6. All This Time — Sting, 7. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory, 8. This House — Tracie Spencer, 9. Coming Out of The Dark — Gloria Estefan, 10. Wicked Game — Chris Isaak.

Single Bestseller. 1. Gonna Make You Sweat — C&C..., 2. Beinhart — Torfrock, 3. Hello Afrika — Dr. Alban (de pe 10), 4. Crazy — Seal, 5. 3 A.M. — Eternal — KLF, 6. All Together Now — The Farm (de pe 9), 7. Go For It — Joey B. Ellis, 8. Innuendo — Queen, 9. No Coke — Dr. Alban (de pe 32), 10. Don't Worry — Kim Appleby... 19. Sucker DJ — Dimples D. (23)... 26. I Believe — EMF... 32. Here Comes The Hammer — MC Hammer (intrare directă)... 35.

Mercy Mercy Me — Robert Palmer (direct).

BEST — SELLING ALBUMS (din CIRCUS-THE nr 1 METAL MAGAZINE din 31 martie) 1. The Immaculate Collection — Madonna, 2. To The Extreme — Vanilla Ice, 3. Please Hammer Donit Hurt Em — MC Hammer, 4. Rhythm Of The Saints — Paul Simon, 5. The Simpsons Sing The Blues — The Simpsons, 6. No Fences — Garth Brooks, 7. Mariah Carey — Mariah Carey, 8. The Future — Guy, 9. Wilson Phillips — Wilson Phillips, 10. The Complete Recordings — Robert Johnson.

MOVIE VIDEO (Top 10 National Movie Videocassettes) 1. Another 48 Hours, 2. Bird On A Wire, 3. Total Recall, 4. Pretty Woman, 5. The Hunt For Red October, 6. Back To The Future — Part III, 7. Cadillac Man, 8. Betsy's Wedding, 9. Men At Work, 10. Ernest Goes To Jail.

Pentru numărul viitor așteptăm propuneri pentru topul nostru. Încă n-am primit răspunsuri suficiente la întrebarea organizatorică: melodiile intrate în top să stea nelimitat, în raport de voturile primite sau să ia în după un anumit număr de săptămîni? Ediția a II-a a clasamentului apare în nr. 10 al revistei. Va fi prezent la fiecare 2 săptămîni. La radio va fi difuzat după apariție, în cadrul emisiunii „Vineri noaptea... în direct“.

D.J.

FAN CLUB GABRIEL COTABIȚĂ

GABRIEL COTABIȚĂ

DUTU VIRGINIA — Bd. Magheru nr. 34, sc. E, et. IV, ap. 20, sector I, București.

Istoria industriei sintetizatorului

Forțe epuizate

(Urmare din numărul trecut)

Din păcate, însă, toate aceste aparate au apărut pe piață exact atunci când nu era cazul, dovadă încă o dată că întotdeauna temerarii sunt primii care pier din cauza condițiilor nefavorabile supraviețuirii. Japonezul CASIO CZ-101 a fost singurul care a dovedit că instrumentele multi timbrale sînt căutate pe piață. „Am avut un an prost în '85“, explică Dave Smith. „Noi încercăm să ne mișcăm către piața computerelor personale exact atunci când vânzarea acestora era în criză. N-am mai reușit niciodată să ne reabilităm complet după aceea gravă scădere în afaceri. Ne-am trezit așadar cu o imensă lipsă în capital, și n-am vrut să acceptăm investiții străine în afacerile noastre, ceea ce a fost o mare greșeală. Dacă am fi acceptat asta, am fi avut poate timp să mai așteptăm momentul când piața ne-ar fi fost favorabilă și poate atunci am fi reușit să ne plătim datorile. Aceasta nu s-a întâmplat și noi a trebuit să renunțăm la producția multora dintre modelele deja în stadiul de fabricație“.

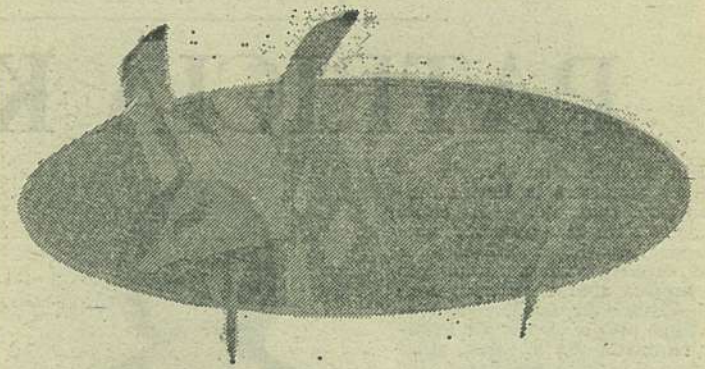
După cum Smith declară: „Ne-am văzut dintr-odată puși în situația de a diminua costul produselor noastre pentru a ține piept altor producători ce operau ieftiniri masive. Ne-am gândit atunci să ne reprofilăm pe instrumente foarte complexe, începînd cu PROPHET 2000 (1985) și imediat după aceea cu PROPHET VS (1986) și STUDIO 440 (1987)“. Mulți se in-

treabă și în ziua de azi cum de KORG a reușit să dea peste cap planurile lui SEQUENTIAL, cu modelul lor, DSS-1, care era cu 1000 dolari mai ieftin și poate la fel de „deștept“. „S-ar putea ca DSS-1 să ne fi făcut eventual un rău“, admite Smith „dar sînt sigur că ceea ce ne-a dezarmat a fost insuccesul sistemului 12-bit în general. N-am avut timp la vremea aceea să facem prea multă reclamă acestui instrument și să convingem lumea de posibilitățile sale. Cu toate acestea, însă, noi construim ceea ce mulți au acceptat ca fiind cel mai bun SAMPLER la ora aceea“. Lăsînd la o parte calitatea sunetului PROPHET 2000 sau PROPHET VS și beneficiul din vânzarea acestora, Sequential n-au reușit niciodată să acopere golul produs de SIX-TRAK, MAX, MULTI-TRAK și STUDIO 440. La sfîrșitul lui 1987, ușile lor s-au închis. Citeva luni mai tîrziu, YAMAHA preia totul și-i oferă lui Smith angajarea în slujba lor. Totul pentru ceva mai mult de o jumătate de milion de dolari. Cum se simte Smith în noua postură? „Situația noastră nu este foarte clară deocamdată. Nu știm nici măcar cum ne vom numi în viitor, și nici ce vom produce de acum încolo. Ceea ce știm este faptul că vom continua fabricarea lui PROPHET 3000 (16-bit SAMPLER) și le vom opri pe cele ale lui PROPHET VS și STUDIO 440.“

Cred că parte din filosofia noastră și câteva invenții vor rămîne, dar nu sînt sigur că toate acestea vor mai avea emblema SEQUENTIAL pe ele.

Nu pot spune decît că ne vom da tot interesul ca și pînă acum“. Oare Smith este preocupat de felul în care japonezii vor conduce producția de acum încolo? „Nu sînt un expert în finanțe, așadar nu-mi permit să-mi dau părerea în ceea ce privește o mulțime de detalii, dar ceea ce este evident este că felul lor de a manipula capitalul este complet deosebit de al nostru. Afacerile lor și tot ceea ce ei fac, fac pe termen lung. Acolo unde o firmă americană poate da greș, ei rezistă pe piață și așteaptă pînă ce produsul are succes. În același timp, și nu trebuie să uităm asta, dacă un produs japonez nu are succes pe piața americană sau europeană, el poate deveni celebru pe piața domestică. Dacă privim la cifra de afaceri a oricărei firme japoneze 30, 40 și citeodată chiar 50 la sută din vânzări se petrec în Japonia. Roland ar fi un foarte bun exemplu. Sintetizatoarele lor sunau oribil pînă a apărut modelul JX-8P, care a cucerit pînă și pe cei mai sceptici profesioniști. Priviți apoi exemplul YAMAHA DX7. Au lucrat mulți ani la perfecționarea tehnologiei acestuia. Primul prototip costa 20 000 dolari și nu era programabil. Apoi totul s-a redus la 9 000 dolari. În sfîrșit, în 1983, apare sub 2 000 dolari și complet programabil. De asemenea, nu sînt de acord cu ideea că japonezii copiază doar ideile altora și nu le înnoiesc. Cred că asta era adevărat poate în trecut, nu însă și acum. Dacă există un singur lucru la care sînt neîntrecuți, acela este învățămîntul. Toate aceste companii trimit oameni peste ocean ca să fie instruiți, iar apoi, după cîteva ani, îi aduc înapoi. Numai așa pot lua legătura cu eforturile și experiențele internaționale.“

DORU CĂPLESCU
(va urma)

Cele 4 fete, Jan Kuchnemund, chitară, Janet Gardner, solistă vocală, Share Pedersen, chitară bas, Roxy Petrucci, baterie au beneficiat de cite două pagini în revistele „Hit Parade“ (februarie 1991) și „Rip“ (ianuarie 1991) în urma lansării albumului „Rev It Up“ și a turneului promoțional aflat în curs de desfășurare. Rock-ul feminin revine cu o forță considerabilă, deși condițiile actuale sînt mult mai grele decît pe vremea unei Suzi Quatro sau Runaways. Dificultățile vieții de turneu pentru tinerele femei sînt depășite cu umor și bagaje imense care intră și ies din camere de hotel. În consens, ele nu suportă autobuzul. De altfel, au calculat că se află mai mult pe drum decît pe scenă. La compoziții au colaborat cu Ralph Carter, Harry Paresse.

Albumul este un fel de biografie muzicală a grupului. La început erau naive și entuziaste, dar apoi au constatat că scena rock nu-i deloc ușoară, ba este chiar dură. „După ce am semnat primul nostru contract, unii spuneau că sîntem o făcătură, că nici nu știm să cîntăm, ba că vom cucerii topurile într-o clipă. Ne-a durut, dar în scurt timp am devenit ceva mai cinice, mai unite. Pot spune că ne-am mai deșteptat. Albumul relatează debutul nostru, cam nechibzuit, nepregătit. Tot ce conținea este să dai ce ai mai bun în tine, căci astfel publicul nu poate nega ceea ce faci, te va aprecia după un timp“, explică Jan. De la producătorul Randy Nicklaus (de la casa Shark Island) aflăm că Jan lucrează și la un disc solistic intitulat „It Wouldn't Be Love“. De reținut că înaintea înregistrării acestui al doilea L.P. fetele au susținut peste 200 de concerte. Share declară, în legătură cu compozițiile lor: „Cred că piesele noastre exprimă ceva mai mult, mai profund decît — te iubesc, m-ai părăsit, sînt pierdută fără tine, așa că scriu acest cîntec stupid — „Asta nu înseamnă că nu vom găsi și un cîntec de dragoste pe disc. Roxy și Harry Paresse au scris melodia „Love Is A Killer“. Autoarea le-a spus băieților din studio: „Dacă nu vă apucă dorul de cineva cînd o ascultați, ar trebui să vă duceți la un doctor“. Foarte volubile și relaxate cele patru, s-o recunoaștem frumoasă, nu prea permit reporterilor să pătrundă în sferile senzaționalului, ale problemelor personale. Deocamdată. Cum aflăm ceva, vă anunțăm! „Vulpine“ (Vixen) au ieșit la vinătoare!

A.P.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Peste noapte, cel mai disputat și comentat fenomen petrecut în America era Beatles. În dimineața următoare cererea de informații despre Beatles era atât de mare încît Brian s-a văzut nevoit să mai organizeze o conferință de presă în sala de recepție a hotelului Plaza. Erau reprezentate peste 260 ziare, stații de radio și T.V., inclusiv B.B.C., revista „Time“ și dr. Joyce Brothers, psiholog, care venise să facă un test psihologic asupra băieților. Cei care fuseseră incintați de „spectacolul“ oferit de Beatles la aeroport, imediat după ce au aterizat, au fost efectiv bulversați de durată acesteia din urmă, atât de lungă încît Beatles-ii au trebuit să servească și o masă în timpul ei.

Datorită atmosferei încărcate, toate avioanele au fost consemnate la sol, așa încît Brian a fost nevoit să aranjeze transportul pentru prețioasa-l „încărcătură“ pe calea ferată pînă la Washington DC, unde trebuiau să concerteze la Washington Coliseum. 3 000 de puștani li așteptau în gara înzăpezită, iar alți 7 000 se îndreptaseră deja spre Coliseum. Conducerea hotelului Shoreham, unde urmau să locuiască, a încercat să elibereze pentru ei întregul etaj 7, dar o familie nu s-a lăsat convinsă să-și schimbe camera. Puțin înainte de sosirea Beatles-ilor, administrația hotelului a simulat o pană de curent, de apă și căldură la etajul respectiv, pînă în momentul cînd familia cu pricina a fost convinsă să se mute.

O dată cu începerea concertului s-au ivit noi pro-

bleme. Dintr-un capriciu, George spusese într-un interviu că îi plac pocnitorile, ceea ce i-a determinat pe fani să se înarmeze cu o multitudine de astfel de obiecte, cu care au împințit scena. Era o atmosferă de infern, mai ales că la pocnitori erau atașate niște sfere artizanale care explodau luminiscent la atingerea cu alte obiecte, orbindu-i pur și simplu.

Ceea ce era și mai rău privea amplificatoarele extrem de modeste pe care cîntau Beatles-ii, incapabile să propage sunetul în Coliseum. Presupunînd că ar fi fost dotați cu echipament de amplificare de ultimă oră, puterea respectivă nu exista în anul 1964.

Ce era cel mai rău era că nu exista nici o amplificare capabilă să acopere zgomotul unei bombe foarte aproape de impactul cu solul, însoțită și de urletele multimi. Din momentul apariției pînă în finalul evoluției lor cei patru muzicieni nu au auzit decît un urlat continuu al publicului.

După concertul de la Washington Beatles-ii au fost invitați la o recepție oferită de Ambasada Marii Britanii, iar Brian și-a dat acordul. În momentul în care au ajuns, și-au dat seama că era o petrecere destul de pretențioasă și nu prea se simțeau în largul lor printre fracuri, smokinguri și cravate negre. David Ormsby-Gore, ambasadorul britanic, viitorul lord Harlech, i-a întîmpinat în foaier: „Hello John“, a spus el întînzînd mina.

„Nu sînt John“, a replicat John. „Sînt Charlie. Asta-i John“.

„Hello John“, i-a spus ambasadorul lui George. „Nu sînt eu John“, a replicat George, arătînd spre Ringo. „Eu sînt Frank“.

Celalți invitați s-au imbulzit înspre băieți pentru a le cere autografe. Unul dintre invitați a comentat cu voce tare, în timp ce John dădea un autograf. „Ia uitați, chiar știe să scrie!“ Brian și ceilalți au înghețat, așteptîndu-se ca John să se repeadă să îl poartă. În schimb el a înapoiat tuturor pixurile și bucățelele de hîrtie și a refuzat să mai dea autografe.

Un oficial al Foreign Office-ului i-a vîrît o hîrtie sub nas și i-a spus: „Semnează, dar cu plăcere!“ Ringo s-a apropiat discret de John și i-a șoptit: „Hală să terminăm și cu chestia asta“. A reușit să-l convingă să mai dea citeva autografe, dar Ringo însuși era cit pe ce să-și iasă din minți, cînd o doamnă foarte elegant îmbrăcată a scos din poșetă o forfecuță, și înainte ca el să o poată opri i-a tăiat o suviță de păr ca suvenir pentru fiica ei. Brian și-a luat băieții și au plecat cit au putut de repede de la

MICHELLE

Michelle ma belle
These are words that go together well
My Michelle
Michelle ma belle
Sont les mots qui vont tres bien ensemble
I love you, I love, I love you
That all I want to say
Until I find a way
I will say the only words
I know that you'll understand.
I need you, I need you, I need you,
I need to make you see
Oh what you mean to me
Until I do, I am hoping
You will know what I mean
I will say the only words I know
That you'll understand,
My Michelle.

ambasadă. Pe drumul spre hotel le-a promis că nu se va mai întîmpla să fie umiliți ca în seara respectivă. A promulgat o lege de ordine interioară solemnă: nici un diplomat, nici un membru al familiei regale, nici un președinte nu va mai putea. Iolosi formația pentru plăcerea personală. Din acea noapte politica firmei NEMS a devenit: The Beatles nu va mai participa la manifestări care au legătură cu guvernul.

Cînd presa engleză a publicat o cronică privind incidentele de la ambasadă, reacțiile au constat într-o indignare colectivă. Sentimentul general era de mare mîndrie față de Beatles, iar faptul că fuseseră tratați atât de grosolan de către conaționali lor aflați într-o țară străină era de netolerat. Secretarul acreditat cu afacerile externe a fost interpellat de un membru al parlamentului pentru a confirma că incidentul s-a petrecut cu adevărat. Brian, care nu dorea să se facă și mai mult caz de ceea ce se întîmplase, cu inteligența care-l caracteriza, a scris o telegramă de mulțumire ambasadorului Ormsby-Gore și soției pentru seara petrecută de Beatles la ambasadă. O copie a telegramei a fost dată respectivului secretar constituind doyada că Beatles-ii s-au simțit bine și astfel incidentul a fost aplanat.

Seara Beatles-ilor la Carnegie Hall, cu două apariții, a fost deosebit de festivă, mai ales că se sărbătorea ziua de naștere a lui Lincoln, zi liberă pentru elevi și funcționari. Show-urile susținute cu casa închisă au fost un nou triumf, la care au asistat celebriți și persoane foarte importante (VIP—Very Important Person).

După al doilea spectacol, Brian a plecat de la teatru cu organizatorul de spectacole Sid Bernstein, plimbîndu-se pe străzile înzăpezite ale Manhattan-ului, pînă la intersecția Eighth Avenue cu Fifty-second Street, unde se afla Madison Square Garden. Bernstein i-a spus lui Brian că Beatles-ii, fără nici un dubiu, din punctul lui de vedere, ar putea susține un alt concert cu sala plină. Era atît de insistent în a-l convinge pe Brian, încît s-a oferit să doneze 5 000\$ Centrului pentru cercetarea cancerului doar pentru a i se permite să organizeze el spectacolul. Brian însă a preferat să aștepte, spunîndu-i lui Bernstein că băieții lui vor umple săli și mai mari decît Madison Square Garden, afirmație care l-a descumpănit pe Bernstein și l-a făcut să-i amintească lui Brian că va fi greu să găsească săli cu un mai mare număr de locuri decît Madison.

„Se vor vinde bilete pentru turcii de fotbal“, a promis Brian. „Vom umple cele mai mari arene din lume“.

GABRIELA ȘEICARU

(Va urma)

răspundem dacă sîntem în stare

AMALIA GARCEAC (București): Îți datorez scuze pentru greșala de tipar din nr. 7 al revistei. Din acida cronică TV e normal să oferim colegilor corespondenți, pentru a-i stimula, un mic aperitiv. Am evitat atacurile la persoană și e bine să faci acest lucru și tu, data viitoare. „Singura rubrică care merită este Telesportul. A fost retrospectiva C.M. din Italia și păcat că s-a terminat. Comentariul inteligent și plin de umor al duetului Topescu & Hobana a avut darul de a ne încălzi inimile. Profesionalismul acestor redactori nu poate fi pus la îndoială! Într-un pasaj te referi la un „Teleclub... realizat cu Partidul liber-schimbist, cînd săracii invitați ai emisiunii au fost puși să stea în niște băne de lemn ca niște fînci de școală”. Despre Videomagazin ai tot o părere nefelică (pentru cei care îl fac), dar te informez că nu este o emisiune pentru tineret. Despre Video-Satelit: „De ce emisiunile sînt vechi de 2-3 luni? Aș vrea să văd și eu un Hot-Line recent, nu unul din octombrie '90, în timp ce la noi vine primăvara. În ultima vreme nici nu se mai traduc. Aceleași video-clipuri repetate, în loc să fie selectate cele care merită revăzute”. **MARIUS N. TOADER** (Cimpulung Muscel): Îți răspund cu întîrziere și vina este numai a mea. Păcerea ta despre unele emisiuni de la radio ar fi bine să o adresezi conducerei secției muzicale. Eu nu am cum să te ajut, fiind colaborator. Reprogramarea (într-o singură emisiune) a concertului Pink Floyd (cum spui tu, dar era Roger Waters) ar fi mai mult decît salutară. „The Wall” merită vizionare de toate generațiile și ar fi bună oțec

oră. Ai trimis o listă cu 100 de semnături la TV? Te miri că n-a răspuns nimeni? Lumea e ocupată acolo. Iată și solicitările tale către alți cititori: caut casete video cu Duran Duran și imprimări cu Fundal, Gong, Sens, Timpuri Noi, Krypton (Fort). Ofer recom-pensă deosebită. Adresa — str. Giurgiului nr. 49, Bl. 83, Sc. A, ap. 7, cod 0425. Fotografii de la „Posada” 89 le păstrez pînă la ediția din acest an. **RAZVAN-LIVIU CODOREAN** (București): S-o luăm în ordine. Poți deveni colaborator al revistei scriind un material din domeniul tău favorit (sport). N-aș vrea să se supere, după publicare, cei la care ai mai colaborat. Ideea unui FAN CLUB DEPECHE MOD este foarte bună. Dacă ai legat deja relația cu cei din Anglia și Belgia, te-aș ruga să-mi trimiți formularele primite, eventual statutul clubului și le voi publica imediat. Consideră că una dintre melodiile de vineri s-au adresat în mod special prietenei tale din Agnita, Luminița Gavrila. Topurile, mult mai extinse decît cele uzuale dovedesc preocupare serioasă. O singură obiecție: ai amestecat grupurile și solștii noștri într-un „Top” 30” deși îi aveai și separat. **CARMEN MUREȘAN** (Luduș): Discografie UB 40 (selectiv) — „Food For Thought” (ianuarie 1980), primul single, „My Way Of Thinking” (iunie 1980), „Don't Let It Pass You By” (mai 1981), „Love Is All Right” (mai 1982), „So Here I Am” (august 1982), „Red Red Wine” (august 1983), „Cherry Oh Baby” (martie 1984), „I Got You Baby” (cu solista Christie Hynde de la Pretenders) în iulie 1985, tot cu aceeași în 1988 a apărut piesa

„Breakfast In Bed”. Cele extrase în ultimii doi ani de pe albumele „Labour Of Love” (I și II, sint arhicunoscute). De menționat că „I'll Be Your Baby Tonight” unde grupul colaborează cu Robert Palmer, apare pe discul acestuia. Dintre L.P.-uri, iată câteva, mai importante: „Signing Off” (1980), „Present Arms” (1981), „Live” (1983), „Rat In The Kitchen” (1986), „UB 40” (1988). Despre Elvis Presley pregătim un serial, iar New Kids On The Block și Glenn Medeiros au fost des prezentați în presa noastră. Așteptăm un eveniment în viața lor, dacă mai ai răbdare. **CĂTALIN TACHE** (Sinaia): Despre INTERART aștept în aceste zile precizări. Urez succes noii formații „heavy-metal” COBRA. Am mai semnalat dorința unor corespondenți pentru o rubrică despre artele marțiale et și despre Van Damme și Jackie Chan. Specialiștii revistei s-au pus pe căutat informații. **GHEORGHE LAZAR** str. Izvorul Rece nr. 1 Bl. MI/1, Sc. 9, et. 5, ap. 380, sector 4-București, dorește să corespundeze despre rap, Milli Vanilli, Snap, Depêche Mode, Black Box, volei și fotbal. Felicitările pentru Anca Alexandrescu le transmit chiar acum! **MARIAN VALENTIN BUR-LACU** (București): Am primit cronica „Telespectator” și va fi prima în noul nostru serial (în numărul din 5 aprilie). Iată și a doua cronică primită de la colaboratori. Materialul este semnat de Luminița Pavel care așteaptă impresiile noastre!

A.P.

Un păianjen al rock-ului

S-a născut cîndva, nu de mult, dar nici așa de curînd un băiețel blond, blond. Asta cam prin 1955... Îți mai aduci amîntele, doamnă? Era frig și era... iarnă. În noiembrie. Da... chiar pe 30. Asta se întîmpla la Londra. Ei, și copilășul a crescut, pricinuînd multe probleme minionei sale mame. Făcînd parte din categoria băieților cărora le place riscul, aventura și distracția, nu se prea ținea de carte, dar în schimb se ținea de altele... Ce devin marile sale pasiuni: fotbalul (ca oricărui băiat îi plăcea să dea cu piciorul în tot ce putea fi luat drept mîngie), inotul (de cînd căldura verii te omoară, e bună și apa, mai ales că-ți întărește musculatura), ski-ul (și țarna-i bună la ceva!). Bineînțeles, a pus mîna pe o paletă de tenis și a încălțat, măcar o dată, patinele, pentru a-și da drumul cu avînt pe gheață, ca să cadă cu cit

mai, multă putere. Dar nimic nu-i mai frumos decît să îți pușca de vinătoare la umăr, să țintești prada și s-o vezi culcată la pămînt...

La aceste pasiuni a mai adăugat una, și anume muzica. Exponent al punkului în anii '70. În 1977 devine solistul vocal al grupului „Generation X” pentru ca, după 5 ani, să scoată primul său L.P., „Billy Idol”. A avut succes.

Îmbrăcat cu aceiași pantaloni, purtînd aceleași jachete din sfori de piele încrucișate pe spate, avînd aceleași gesturi, e adulat și totodată detestat. De ce? E vulgăr, extravagant, agresiv, aparițiile sale scenice fiind și rîminînd adevărate bombe.

Uneori are gesturi care-i determină pe admiratori să urle cu toate puterile lor și pe ceilalți să plece sau să închidă televizoarele, videourile cînd îl văd, dar în același concert, așe-

zat pe un scaun și cu chitara în mînă, rămîne pe loc chiar tot cîntecul, lăsîndu-i pe toți cu respirația tăiată de liniștea melodioasă ce s-a așternut.

E nevoie de exemple? Dau din cele mai cunoscute dintre melodiile sale, deși poate nu-l reprezintă cel mai bine: „Cradle Of Love”, „Prodigal Blues”.

Pe scurt, șochează cu stilul său: mereu e supărat, ironic, plin de scîrbă față de lumea ce-l inconjoară, sare, urlă, cade, se ridică, scuipă, face gesturi vulgare, toate acestea amîndu-i pe cei ce-l văd.

Îi plac cruciile de foarte felurite și mîrimile, pe care le poartă pe pieptul gol. Îi place să umble în mare viteză cu motocicletă sa neagră și chiar i se pare că accidentul pe care l-a avut în februarie 1990 l-a ajutat, în perioada în care areea piciorul încorsetat în materialul acela alb, numit gips, perpe-lîndu-și sufletul și priceperea pentru imaginea cîntecului „L.A. Women”.

Mulți se-ntreabă dacă își va mai folosi de-acum înainte motocicletă. Sigur da. Sau în cel mai rău caz, o va schimba cu alta.

Cine sînt cei ce l-au ajutat să scoată primul L.P.? Chitaristul Steve Stevens și producătorul Keith Forsey. Lor trebuie să le mulțumim sau... lor trebuie să le imputăm ceea ce face acum acel IDOL din tineri.

Și cu asta vă las să vă gîndiți în ce tabără treceți. Pînă atunci însă hai să-l ascultăm pe acest păianjen-decolorat de soare — cu 100 picioare, să încercăm să vă facă să-l plăceți. Va reuși???

Sfat: a se asculta doar cînd sînteți foarte odihniți, bine dispuși și după un tratament cu calmante.

A notat cu sinceritate toate acestea **LUMINIȚA PAVEL** Aștept impresiile voastre

A.P.

POP Rock

Cronica discotecilor

DAI ZECE LEI ȘI DANSEZI TOT CE VREI

E atît seară cit și primăvară cînd ajung eu pe calea cea bună ce duce spre Plevna și care, de aceea, probabil, se numește Calea Plevnei. ■ În fața mea, o cetățeană tînără mestecă aerul cu picioarele precum doi pitoni. Foarfece pasului ei îmi taie respirația. Se oprește și apasă trotuarul astfel încît îmi dau seama că are fluturi învinși în păr. Copii, nu-cercați să nu mă credeți pe cuvînt căci, dacă mă pricepe la ceva pe lumea asta, ei bine, la starea fluturilor din părul fetelor mă pricep! ■ Dau s-o abordez pentru a afla una, alta. Informații pentru voi — cititorii, desigur! (Ce vă trecea prin cap?) Din nefericire, tînăra e foarte rezervată, ca și discoteca din spatele ei, de altfel! ■ Azi, 16 martie, discoteca „Grigore Preoteasa” este rezervată! Ati mai pomenit așa ceva? ■ Nu, n-a fost închiriată de vreun milionar excentric ci de Universitatea „Athenaeum”, pentru studenții ei, să le facă și lor o bucurie după ditamai sesiunea. ■ Acum, poate vă faceți impresia că în seara asta nu este permis accesul decît studenților athenaești?! Terminați cu prostiile, deoarece studentul politehnist, ori medicinist găsește soluții la toate! ■ La început, el protestează: „D-ai-a am dat eu admitere, să-mi ocupe ăștia discoteca?”. Pe urmă, realizează — că trăiește într-o economie de piață (ei, asta da viață) — și se resemnează. Dar ce credeți că antamează și anvizajează?? ■ Cel athenaeist, cel politehnist și cel medicinist mi se intruniră și mi se vorbiră. Să nu fie nimeni trist, să aibă toți carnetele de athenaeist! ■ Așa că sîmbătă seara, la intrarea în Casa de cultură a studenților se împărțeau carnetele de student „made in Athenaeum”: „Măi, tu de-acum încoace te chemi Andrei Ionescu, tu — Silviu Pop... tu...” ■ Altfel, ce să vă mai povestesc despre zgomotul de la „Preoteasa”? ■ De joi pînă duminică, între orele 19-24, biletul de intrare costă 10 lei. După cum pe „Pop, Rock'n Sport” dai 5 lei și citești tot ce vrei, așa și la „Grigore Preoteasa”, dai 10 lei și dansezi tot ce vrei. De 2 lei — speed, de 2 lei — thrash, de 2 lei — rap, de 2 lei — snap. Iar de restul — ascultă. ■ La D. J. aici i se spune „prezentator” însă el este Adrian Anghel și e ca și cum ar fi D. J. ■ Priviți de la distanță, studenții care stau la mese, în sala cit un hangar a discotecii, par că mîncă. În realitate, își rod unghiile de necaz că n-au și ei loc pe ringul de dans, unde e o imbulzeală mai ceva ca-n itebeu. ■ De fapt, n-am văzut niciodată prin autobuze atîtea fete care n-au cîștigat titlul de „Miss România” numai pentru că n-au participat! ■ Ce mai, dacă aveai cumva formată vreo părere rea despre discoteca din „Preoteasa”, deformați-o urgent!

DAN DIACONESCU

„ONE” — METALLICA

I can't remember anything / can't tell if this is true or dream deep down inside I feel to scream, / this terrible silence stops me. Now that the war is through with me / I'm waking up, I cannot see / that there's not much left of me. / Nothing is real but pain now. Hold my breath as I wish for death / Oh, please God, wake me. Back in the womb is much too real / In pumps life that I must feel, / but can't look forward to reveal, / look to the time when I'll live. Fed through the tube that sticks in me / just like a wartime novelty. Tied to machines that make me be, / cut this life off me. Hold my breath as I wish for death / Oh, please God, wake me. Now the world is gone, I'm just one / Oh God, help me hold my breath as I wish for death / Oh, please God, help me. Darkness / Imprisoning me / All that I see / Absolute horror / I cannot live / I cannot die / Trapped in myself / Body, my holding cell. Landmine. / Has taken my sight Taken my speech / Taken my hearing / Taken my arms / Taken my legs / Taken my soul. / Left me with life in hell.

De pe albumul „...And Justice For All” apărut în 1988.

„OM BUN” — primul festival concurs național folk

De luni, 25 martie, la Teatrul „Ion Creangă” din Capitală se desfășoară festivalul concurs organizat de Societatea Muzicală „Metronom” în colaborare cu Ministerul Tineretului și Sportului, Ministerul Culturii și Radioteleviziunea Română. Timp de 3 zile, pe lângă tinerii dornici de afirmare, vor urca pe scenă pentru a sus-

ține recitaluri, consacrații genului. Alexandru Andries, Valeriu Sterian și Compania de Sunet, Mircea Baniclu (25 martie), Mircea Vintilă, Florian Pittis, Nicu Alifantis (26 martie), Duce Bertzi, Victor Socaciu și Crai Nou (27 martie). Spectacolele încep de la orele 18. Gala laureatilor va avea loc miercuri, 27 martie.

A.P.